

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . . . 2-50 зр. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодиноким число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о год. 6-ій пополудні.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9. ул. Коперника (Ліндога ч. 9.) Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Реклямації неопечатані вілні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Про парламентарне положенє

пишуть нам з Відня:

(Δ) Шенерериянцям якось не поталанило на суботнім засіданю. Вправді їх Ostdeutsche Rundschau з неділі пише: «Вчешній день годить ся славити великим сьвятом в змаганю «Los von Rom», упала страшна бомба в табор польско-клерикально-февдалних бурителів народів і держави. А клерикали самі подбали про її вплив». Однак ні один з тутешних дневників не вторував Вольфівському органу, хиба N. fr. Presse розохотила ся прославляти діло Айзенкольба і присвоює его для ліберального сторонництва, не тямлячи навіть, що робить сему сторонництву медвежу прислугу. По справедливости треба признати, що ліберали нічим не причинили ся до суботнішної поганої пригоди, а навпаки викликала інтерпеляція Айзенкольба велике невдоволенє на лівіці. Правда, що із сторонництв лівіці лише бар. Швєгєль з вірноконституційної шляхти здобув ся на відвагу, висловити на тайнім засіданю погляд в сій справі свого клубу і запротестувати проти такого поступованя в парламенті, як се зроблено з многих клубів правіці. Чеські дневники замічають, що поступок Шенерериянців викликав велике огірченє в німецько-католицькєм центрум і що раз на все унеможливив яке небудь спільне поступованє з Шенерериянцями.

Можна отже замітити, що суботнішне бурливе засіданє в радї державній поділяло так як буря в природі після пригнобляючої духоти, довело деякі сторонництва до отверезеня а навіть певного зближеня, так що сьогодні (вторник) починає палата

дальші розправи з лїпшими троха надїями на правильну роботу. В сїм тижни будуть щоденні засіданя аж до пятниці включно, а мимо значного числа наглих внесень сподївають ся до великодних сьвят полагодити закон о рекрутах і горівчанім податку і перевести вибір делегації і квотової депутації. Очевидно треба тямити, що дорога до осягненя сеї ціли веде скрізь тернисту гушавину наглих внесень.

Парламентарне положенє в Австрії звертає на себе пильну бачність Мадярів. За Литавою вже застановляють ся навіть над такою евентуальністю, колиб австрійска рада державна не вибрала делегацій. В сій справі пише N. Pester Journal: «Міністер-президент Сель нераз вже висловив ся, що і на такий случай треба приготувити ся. Спосіб заради в такім случаю закрив він очевидно завісою державної тайни, він не висказав своїх засадничих поглядів в сій справі. Інституції для полагоджуваня спільних справ монархії можуть бути змінені лише на виразну і рішучу самостійність Угорщини, одначе таким способом, що Угорщина буде і в будуччині сповняти вложені на ню прагматичною санкцією зобовязаня. Наколи австрійска рада державна не вибере делегації, то її угорска делегація не може ділати, позаяк не має законної підстави. З неможливістю діяльності угорської делегації, вертає данє їй повномочіє назад до угорського сойму. Угорский сойм буде отже мусів установити способи, як мають бути доси делегації переказувані чинности полагоджувані, бо і в будуччині не може держава без полагодженя сих чинностей обійти ся. З сеї коначности виходить, що дбалість про потреби держави не впливає з австро-угорської

угоди, але з прагматичної санкції, котрої не може змінити можливість або неможливість вибору обидвох делегацій. Задля того спиненє вибору делегацій не викликало би ще такого заколоту і розладу, що міг би підтяти корінь дуалїзму. З державно-правного становища далеко труднїйше було би полагодженє квот на спільні потреби. Установленє квоти в угодівім законї залежне є від укладу обидвох квотових депутацій, евентуально від обидвох парламентів, а на случай невдачі обосторонного укладу, від рішєня Корони. Коли з якого небудь боку обидвох держав (Австрії або Угорщини) нема парламентарного співділаня і дійде аж до розбитя угоди, тоді відпала законна підстава, доводити до якого небудь рішеня.

Ми вже нераз в сій справі виказували, що Угри уміли би таким розладом Австрії покористувати ся на свою користь, як і тепер вже від чотирох лїт вихісеновують дуже зручно нелад в Австрії і ся одна вже обставина повинна би отверезити умі в радї державній, щоби перевести австро-угорську угоду відповідно теперїшнім економічним відносинам обидвох половин монархії, і скинути з Австрії значну частину тягару податкового, який она літами вже двигає в користь Угорщини.

Рускі посли в парламенті.

(Дальше).

Що було-б, якби не було Барвіньского: чи тоді на певно анї польска опінія в Галичині, анї инші народи австрійські, анї рішаючі сфери відєвські не повірили-б сїм (польської шляхти)

БОГДАН ЛЕПКИЙ.

Щаслива година.

(Дальше).

— Якось раз, буде саме рік тому, наш паламар заслаб, взяв гробар дзвонити. Але дзвонив нескладно. Відразу людям невиподобав ся. Кажуть ему, щоби так дзвонив як Антошко, а він на тоє, що так як він, лїше. І було ему лїше. Бо що одному задзвонить, то другий лягає. Похорон за похороном. А що собі гадаєте, мало він від кождої ями має?.. Ров'їв ся парід дуже і хто знає якби воно було, колиб не Онїшко. Видужав і почав дзвонити. І прошу я вас, відразу, якби рукою відняв.

Говорили, а сонце котило ся в низ. Зразу падало на сволок, на той, що на ньому вирізано: «Сей дом сооружи Іва Мотовило» (себ-тє батько старої Гончарихи) а потім спустило ся на голови хлопів, а потім на їх плечі, аж вкінці великим снопом на долівку впало, якби і воно прийшло на весїле, в гості.

А тоді вже найбільша радість була малим дітям. Конечно хотїли его зловити в свої дріблі долоні.

— Ситом, діти, ситом! сьміять ся старші.

Діти добули сита і плакали, що сонце втікає.

Аж ту на подвірю гукнула музика. Троїста.

Старий Фір широко розставив ноги, взяв той бас перед себе та все гудять як тов гупало: бу-тум, бу-тум, бу-тум бас!

А Тома ногою притупує і в респітце колуком бє, або пальцем по нїм суне.

А вже найкраще зо всіх слїпий Стах грає. Перекривив голову як сорока, тим одним оком дєсь по небі блудить а смичком тягне і тягне. Другою рукою по шийці суне та пальцями перебирає... І плаче тая скрипка і сьміє ся як дитина, аж за серце бере, пориває. Кілько сїл докола, так кажуть старі, а такої музики не чувати.

А ту тимчасом такої молодїжки найшло, такого дївоцтва як того цьвіту повне подвірє. Діти на плоти повлазвали, як воробїї; та дивлять ся, коли й собі так на весїле пінуть. О! підожди небого, підожди!

Неодного штовханця дістанеш, не одну крумку хліба зїш, нїм виростеш! А кілько то з вас від зимна заковазє, кілько на цвинтар помандрує, хто вгадає?

Аж ту счинив ся крик:

Дивїть но люди добрі, як воно дрібоче, як на занятку вививаєсь, немов старе!

І справді, на мураві, оподалїк від толоки двоє дїтїв пібрало ся за підпашки та так завзято гуляє, якби для них музики грали.

— А закличте но газдиню. Найвийде та подивить ся, який то тепер гулящий варід настав!

Вийшла газдиня і в долоні сплеснула.

— А мої-ж ви онучечки кохані, бодайби я ще вашого весїля дїждала, бодайби я вас під вінець благословляла!

Привликала синів і довбок та всі не могли зїйти з дива, які то тепер діти мудрі.

Сьвіт мудрїйший і діти мудрїйші! Гуляють діти, музики грають, а сонце сьміє ся. Кілько его було по цілїм небі, всьо ту зїйшло ся, раде побачити таку веселу хвилю.

— Так мені любо — казала

Гончариха — так мені весело, що всіх бим цілувала!

І ходила по обїєстю та обїямала і цілувала синів і довбок, невісток і зятів. Від найстаршого до наймолодшої. А потім звєла їх разом в один гурт та бавила ся нїми, як дитина ляльками.

— Якби ви знали, якісьте мені милі, тобисьте мене але раз любили! Серце бим для вас розтворила! І тебе Миколо — казала до молодого — і тебе також люблю! А ви люди не дивуйте ся, що ми за наймита доньку віддаємо. Полюбили ся, нїй з Богом проживають! І ми колись були бідні, а нївї дивїть, якого добра нажили. Нам богацтва не треба, а зятя гідного. Ще раз вам кажу, щом така щаслива, що не витримаю... Ано музыка гайд! Заграйте раз для мене старої, ладно ми заграйте! — і посунула на вдопану землю. Всї розступали ся перед нею, а вона на самїй серединї перед музиками стала.

(Конець буде).

клеветам про нельояльність, гайдамацтво і т. д. Русинів — в такі пророцтва не хочемо вдавати ся, а ще тим менше сї пророцтва з такою непевністю висказувати. Але се одно зовсім на певно на підставі нашого довголітнього досвіду і тисячних аналогій, на підставі самих фактів можемо сказати, що і без Барвіньского (і его товаришів) були-б вибори в Галичині так само переводили ся не лиш против Русинів але і против польських людовців, стояловців і т. д. Казати проте, що без Барвіньского і тов. се все (зн. всякі надужитя при виборах) було би неможливо, і що в его імені і під его покровом се все діє ся — значить: вішати цигана за те, що коваль завинив.

Чи без Барвіньского руский нарід мав би і послів більше і дістав би, а радше взяв би собі сам все законно ему належне, а не лиш відчипне в формі славних «здобутків» — на се тверджене не подав др. Кос ніяких доказів; особливож не найде ся жадних доказів на то, що через Барвіньского не взяв собі руский нарід все законно ему належне. Нехай бере — Барвіньский певно буде мати з того найбільшу утїху! Колиж се має бути лише пророцтво, то в пророцтва ми не вдаємо ся. Вільно д-рови Косови думати собі так, а другим інакше — дійсність же і факти самі за себе грімко промавляють. Бо колиб навіть і се правда, що не Барвіньский і ніхто иньший, лиш солідарна руска опозиція (=руский нарід) вимушує всякі «здобутки» via Барвіньский, то се є лиш очевидний доказ на те, що не все, а саме лиш тоті «здобутки», тоті охляпи з паньского стола, могла собі взяти чи вимусити солідарна руска опозиція, тай то в купі вже таки з Барвіньским. Колиж і тоті охляпи-здобутки бере солідарна руска опозиція на свій рахунок, вчисляє собі в заслуги, бо ті охляпи-здобутки не Барвінькому дають, а солідарній рускій опозиції, то нехай тота солідарна руска опозиція, а не Барвіньский застановляє ся над тим, кілько шкоди, кілько деморалізації, кілько соток лїт криміналу перетерпів руский нарід і кілько крові пролляв — ну, не через Барвіньского, а через тих, що їм давали охляпи-здобутки — зн. через солідарну руску опозицію, нехай вона застановляє ся, чи ті охляпи-здобутки можуть іти в порівняню з заповідними нею (не ним) рускому народови кривдою, бо не він а вона ті охляпи-здобутки вимушує, отже не він а вона нехай відповідає за всякі наслідки чи там товаришки сих охляпів-здобутків. Ті жертви зрештою уважаєм ми кінечним впливом боротьби о здобутє народних прав. Де є боротьба, там і жертви мусять бути. Не завинив їх проте Барвіньский. Боротьбу провадить нарід, і жертви падуть — напевно против волі Барвіньского. А так таки вже годї розумувати: що все, що доброго — хоть би який добрий охляп — дістало ся рускому народови, то наша заслуга, а за все лихо — Барвіньский винен, хіба що вилочен-б нам заравом і правила тої нової логіки, після котрої лише так повинно ся правильно думати. Докиж наш розум функціонує ще завжди після тої логіки, яка вжила ся серед культурних народів, доти ми не годні думати і казати так як др. Кос, що шкоди, деморалізація, сотки лїт криміналу, кров — все те через Барвіньского. А прецінь з якою то певністю, з якою рішучістю се все каже ся! При тим лиш мимоходом звернемо увагу на суперечність, яка виходить з того, що раз кладе ся ті здобутки солідарній рускій опозиції в заслугу, а другий раз, аби представити Барвіньского слугою шляхти польської, каже ся, що «Коло» польське признає здобутки Барвіньскому, бо мусить пан своему слугі дати щось їсти, бо слугу би втратив. Виходить з того, що таки Барвіньский заслужив, не собі, а рускому народови бодай ті охляпи-здобутки.

Так само лиш мимоходом скажемо, що здобутки дістали Русини від правительства, а не від шляхти польської, нераз навіть против волі «Коло» польського, котре хіба деколи робило gute Miene zum bösen Spiel.

І знов лиш мимоходом вискажемо здивоване, що послі незалежні перестали зовсім знати і робити за все відповідним правительством — а знають лише шляхту польську.

Зрештою про се, що було-б, якби не було Барвіньского, що було-б без Барвіньского, тепер

немає що сперечати ся, і така суперечка ні на що не придасть ся, бо Барвіньский є. Актуальним питанням для руских політиків повинно проте бути: що має бути тепер, як Барвіньский є. Розуміємо се, що перед виборами могла солідарна руска опозиція побороувати кандидатуру Барвіньского так як якого польського графа, не хотїла входити з ним в ніякі зносини, з перед порога его відограти, як се дійсно і стало ся — се все розуміємо, бо се річ партійна. Чи добра була ся тактика — се иньше питання. Але з виборів вийшов і Барвіньский послом, він є і має право посла, має можливість рускій справі помочти. Якаж тепер повинна бути супротив Барвіньского тактика правдивих і щїрих засягунків руского народу, котрим лиш одно добро руского народу лежить на серці?

(Конець будє).

З державної ради.

На початку вчерашнього засїдання, яке зачало ся о пів до 12-ої, президент оповісгив вислїд виборів до комісії, переведених на послїднім засїданю, а відтак приступлено до читаня наглих вчєсєнь та інтерпеляцій. Наглости не ухвалено при жаднім вчєсеню, а при тим пос. Дїдушицкий заявив, що польське Коло буде засадничо голосувати проти всякої наглости, що би тим способом уможливити спосібність палати до праці. Президент відповідає відтак на зажаленє Чехів, що постарає ся о скорше перекладанє чєських інтерпеляцій, та оповісгив, що Шенерериянці цофнули всі свої нагли вчєсеня.

Пос. Шгайн жалувєсь, що сконфісковано один дневник за оголошенє вчєсєної в державній радї інтерпеляції. При тим нападає на прокураторів і судейский стан взагалї, закидуючи їм сторонничість та карєрєвничєство, які з незалежних судиїв творять услужних прислужників правительства. Президент прикликає бесїдника до порядку за его вискази, а міністер справедливости Спенс-Боден, як начальний шеф судової адміністрації, протєстує енергїчно проти сих інсинуацій, заявляючи, що судиям в Авєстриї є запевнена цілковита і беззглядна незалежність. Бєсїдник желав би лише, щоб так само, як нема натиску з гори, не було его і з долу на судейску незалежність. (Гучні оплески).

Пос. о. Шайгер в довгій промові відкирає закиди, ставленї духовєнєству в звїсній інтерпеляції Шенерериянців, а пос. Вольф ставить вчєсєнє отворєня дискусїї над заявою міністра справедливости в цілі береженя посольської неїтикальності. Після відкиненя сєго вчєсєня, зідля рівности голосів про і contra, приступлено до вибору комісії, після чого замкнено засїданє о год. 5 1/2 вечєром. Слїдуючє засїданє ни ї.

Як доносить Slavische Congressionelz, вчєра відбула ся о год. 3. пополудни парламентарна конференція в цілі нарад над програмою праці палати. На запрошенє пос. Яворєкого прибула заступники чєского клубу, нїмецкого людового сторонництва, консервативної великої посїлости, вірноконституційної великої посїлости, християньско-соціального сторонництва, нїмецкої поступової партії і польського Коло. Пос. Яворєкий звернув ся до зібраних, особливо до Чехів, з завзивом, чтобы уможличили полагодженє пекучих справ в парламентї. Бєсїдник виїє, чтобы щоденно відбували ся два засїданя: перед пополуднем полагоджували би ся нагли вчєсеня, пополудни перші чиганя. Кн. Лїстєнштайн підчєрсе вчєсенє. Пауцк заявляє, що Чехи не є противниками економїчної праці, але належить щєсь зробити для їх заспокоєня. Дальше ганить бєсїдник се, що на перше місце поставлено інвестиції, а бюджет на другім, та рішучо заявляє ся против вчєсеня пос. Яворєкого, як суперечного з регуляціоном.

Бєрпрайтер вносить, чтобы один день присвячувати вчєсеням, другий правительственным предложениям. Кайзер твердить, що і ся пропозиція противить ся регуляціонови, а впрочім треба би пізнати наміри Чехів. Пауцк відповідає, що чєский клуб застерїгає собі вільну руку. Пальфі промовляє за вчєсеням Яворєкого. Дїдушицкий вносить установленє такого дневного орядку: контингент рекрутів, податок від горів-

ки, інвестиції, бюджет. Крамарж заявляє, що Чєхїв втрєчено в теперїшню ситуацію, то треба уможливити їм вихід з неї. Кайцєль доказує охоту Чєхїв до праці, хотьби тим, что прибули на теперїшні збори. Треба злагодити ситуацію, а тоді економїчні справи, як се пропонує Дїдушицкий, не стрїтять ся з опором Чєхїв. Чєський клуб мїг би дати відповідь аж в пятницю, або суботу. Парїє признає, що чєский нарід має причинну до роздратованя, але державї належить віддати те, що доконець. Кайзер виступає проти вчєсеня Дїдушицкого і ставить інвестиції на першім місци. Дїдушицкий звертає увагу, що коли контингенту рекрутів не ухвалить на час, то послів розпуєтять до дому і жадного економїчного закона не ухвалить ся. Кайзер застерїгає рішенє в сїй справї децизії свого клубу. Лїстєнштайн також не може дати рішучої заяви без ухвали свого клубу, а вкінци Швєгєль підносить кінєчність приспїшеня першого читаня інвестиційного закона. На сїм замкнено засїданє.

НОВИНКИ.

— Календар. В четвєр: гр.-кат. Онїсима; рим.-кат. Теофіля. — В пятницю: гр.-кат. Памфила, Порфирія; рим.-кат. Альбіна еп.

— Лакеям наших рєнєгатів. Один з лакеїв кацанської сволочи прислав до «Дїла» корєспондєнцію з Відня з підписом: Нрд., в якій зї справді кацанською безличністю і вікчємноністю напав знов на Барвіньского. Щоби нас ніхто не посудив о сторонничість, подаємо сєй уступ в цілїсти, нехай читателї знають, до якої погани може посудити ся кацанский сємєрд. Лакеї Нрд. пише: «Інкамерованї Русини голосували так, як весь клуб славянського центра, до котрого належать, за вчєсеням рогачок. Се уважає п. Барвіньский аж за так великий доказ своєї незалежности від польського «Коло», що на него вказував і ним величав ся. Вжеж на бїду, чтобы і в таких дрібницях, де навіть члєни «Коло» не однаково поступали (бо декотрі вийшли з салї при голосованю), інкамерованї мусїли слухати парламентарної комісії «Коло»! За те п. Барвіньский догодив «Колу» своєю полємікою против д-ра Коса, і «коловцї» не щадили ему своїх оплесків. Чи потрафив він нею очистити ся, нехай ему скажуть его прихильники в краю. Він в тїй полєміці заденунціював руских євьященїків, що прихильних ему хлопів (recte хрунів) вклячали з братєства церковного, що усєвали дїкї і т. п. Шкода, що не додав ще, на потїху польським панам, що против него агїтували з амвони і при сповідї. Хвалав ся, що дістав листи з грозьбами, аби не вжив ся показатись в своїм окрузї виборчим. Тих листів п. Барвіньский певне не настрашив ся, а тільки рад з них, що може величати ся перед Поляками грозьчим ему мучєнїцтвом, та зрівнав ся там зі своїм протєктором презєсом «Коло», котрий також дістав лист з грозьбами за мнїє недбанє о цїшиньску гімназію польську. А вже безличнє було его твердженє, що ему противні сугь лише радикали! Що же до кругарєства, що він стоїть лише вірно при компромисовїї полїтїці, заїнавгурованїї п. Романчуком в 1890. р., то п. Барвіньский знає дуже добре, чому п. Романчук від тої полїтики відступив. Придержувати ся компромису навіть тоді, коли друга стїрона компромису не додержув, се, як каже Міцкєвич

szlachta, wierność taka

Jest psu zasługą, człowiekowi grzechem.

«П. Барвіньский своєю промовою тільки розширив віддалєнє, яке его ділить від загалу руского народу». — Так, коли Барвіньский і товаришї голосують за вчєсеням сєї язви — рогачок, що найбільше тяготить на наших селянах, то се після гадки кацанського сємєрда означає залежність від парламентарної комісії польського «Коло». Коло Барвіньский константує тероризм, який за почином наших кацанів заїнавгуровано против власних братів на Русї, то се по думцї кацанського лакея — денунціяція. Колиж тим тероризмом чванить ся один з кацанських вислужників, др. Кос, публично в парламентї — то се певно великий подвиг. Прїбкє такого тероризму мали ми навіть в «Zwischenruf-ax в часї відповідї Барвіньского Косови. Тодї кликнув Кос: «Ви не приходите до ніякого публичного товариства, ані до ніякого приватного», даючи парламентови до зрозуміня, що він перед кількома літами старав ся у Львовї бойкотувати Барвіньского, бажав довести до того, чтобы навіть члєни родини відсунули ся від него і не бували в его домі. Та сєй великий подвиг перєйшов без відгомону, бо з кацанськими вислужниками не всі народовцї числять ся. Лакеї Нрд. каже, що «безличним було твердженє Барвіньского, що ему противні лише радикали». Правда, Барвіньскому противні ще й ті зі сконфісованих народовців, що на его плєчах поосли в прє. Колиж Нрд. оправдує Романчука

за «нову еру», то се так само влучне, якби хто хотів нині оправдати его за консолідацію. На иньшу огиду лакея Нрд. годі відповідати — она така погана, цинічна і безглузда, а заравом така богата в докази, що сей лакей загато близько пристає до кацапів і що від загалу українсько-руського народу ділити его велика пропасть.

— **В справі виступлення п. Коса** доносять до «Буковини» з Відня, що посол Пігуляк не посередничав між одним а другим в тім дусі як се пан Кос собі уявляє. П. Пігулякови і в думці не було посла Барвіньського і его товаришів *впрошувати* до клубу посла Романчука. Коли він почав пересплявляти, не було ще війкою руского клубу. П. Пігулякови ходило о те: насамперед зблизити своїх людей. Він просив і молив не рушати ніяких моментів, котрі способні руских послів роз'єднувати а шукати лиш таких, котрі годні їх злучити. Вказав на те, що колиб він розпочав рекримінаціями і роз'єднующими аргументами свою мирову акцію, то мусів бим також зараз з гори піднести питання, чи має кожний присутній пан право сидіти між послами Русинами — вказуючи на посла Короля. О прилученю посла Барвіньського до Романчуківської групи, або Романчукової до групи Барвіньського не бувало й бесіди. Коли пос. Пігуляк побачив, що з'їдлати руских послів не дасть ся в один клуб, то старав ся хоть сякі такі дружнійші, або хоть приличнійші, європейські відносини між ними впровадити в житє. Але все на дарно. Король а особливо Кос не відступили від свого ворожого становища. Не помогли грозби і представлення, що обі групи можуть вресніть хоть протівними спробами таки до одної ціли спійняти і, хоть неодними дорогами, все зійтись на однім місці і таким чином навіть одні других поипрати в роботі, ба навіть доповняти. Та не помогло нічого. *Кос навіть протів волі і рішєня клубу, зарвав Барвіньського в своїй промові.* Тут отже шкода кожного слова. Повторяє ся тут те саме, що в рускій історії червоною ниткою тягне ся неустанно. Нічо иньшого, як руйнувати неустанно...

— **Святійший Отець Лев XIII.** кінчить днє 2. марця с. р. 91. рік житя, а днє 3. марця буде обходити 23. роковини вступлення на апостольскій престол.

— **Реформа духовної семинарії у Львові.** В Пресовь митрополит о. Шептицький являє ся що днє в полудневих годинах в духовній семинарії і переслухувє поодинокю кожного питомця, аби дізнати ся подрібно про стан заведеня, а опісля на тій підставі завести улпшеня в семинарских відносинах.

— **Найвисшій час!** Дізнаємо ся, що новий видл тов. ім. Котляревского порішив як найкорше вислати на провінцію пушки на добровільні датки призначені на цілі товариства. Треба згадати, що сї пушки з вини б. секретаря ждали на подорож вже щось нів року.

— **Огонь в «Рускій Бєсіді»** в Перемишля вибухнув днє 23. с. м. над раном і знищив дві шафі книжок і комнату обстанову. Огонь взяв ся мабут в незгашеного цигарета, бо тої ночи до пізна сиділи члєни в товаристві і деякі з них курили.

— **Зжидоватіла залізниця.** В списі іменовань урядників в окрузі станиславівскої дирекції залізниць стрічаємо крім двох славянських назвищ прочі такі: Блюмрїх, Гелльбранд, Вайденберг, Грабшайд, Левеншус, Гаммер, Фішер, Морвіцер, Кербер, Флях, Стемпель.

— **Продаж нафтових заковів в Східниці.** Львівська Каса щадничка продовжила рєчинець заплаченя другої рати за нафтові закові в Східниці до кінця сєго місяця. Касі щадниччій належить ся ще квота 2 мільонів корон, яку льоньске товариство Коллет-Ескуля-Сабавт і С-ка має сплатити в 8 ратах, і тоді аж обійме в заряд копальні.

— **Осторога перед виїздом до Бразилії.** Австрійске міністерство торговлі оголосило такий комуникат: «Від якогось часу появляють ся відозви, в яких наклонює ся людей до еміграції до Бразилії. Відозви виходять головню з еміграційної агентури: Г. Фіоріта і С-ка в Сао Павльо, Санто і Ріо де Жанейро. Згадана агентура мала заключити договор з правительством провінції Сао Павльо, після якого зобовязала ся доставити 60.000 емігрантів, самих селян, з полудневої Європи, Німєччини і Австро-Угорщини. Як дізнаємо ся, емігранти мають працювати на плантаціях (кави) у фармерів яко денні зарібники. Кольонїст одержувє малий, лихий домок, 4 метри широкий а 6 м. довгий, без підлоги і 100 до 120 квадратних метрів рілі. Правительство в Сао Павльо має до роздачі дуже мало землі, а і та лежить в найнездоровійшій полудневій часті провінції, де поселенець умерє на жовту пропасницю або з голоду. В виду таких обєставин поважно перестерігає ся всїх перед еміграцією до бразилійскої провінції Сао Павльо».

— **Військовий побір** в окрузі ц. і к. Коменди Х. корпусу в Перемишля відбудє ся сєго року в отсих рєчиняч: Журавно днє 18. — 20. марця. — Жидачів днє 21. і 22. марця. — Мико-

лаїв днє 23, 26. і 27. марця. — Стрий днє 28, 29. і 30. марця. і 1. — 3. цвітня. — Сколе днє 17. — 20. цвітня. — Калуш днє 22. — 27, 29. і 30. цвітня. — Долина днє 1. — 4. мая. — Рожнів днє 6. — 8. мая. — Болехів днє 9. — 11. мая. — Бірча днє 18. — 21. марця. — Доброміль днє 23, 26. — 29. марця. — Перемишль днє 30. марця і 1. — 3, 17. — 20. цвітня. — Кривча днє 22 — 24. цвітня. — Динів днє 26, 27, 29 і 30. цвітня. — Бжозів днє 2. — 4, 6. — 9. мая. — Ряшів днє 18. — 23, 26. — 30. марця і 1. — 3. цвітня. — Стрижів днє 19, 20, 22. — 27. цвітня. — Рончиці днє 29. і 30. цвітня і 1. — 4, 6. — 8. мая. — Дембиця днє 9. — 11. мая. — Мелець днє 18. — 23. і 26. — 30. марця — Соколів днє 10. — 13. цвітня. — Кольбушова днє 15. — 20. цвітня. — Тарнобжег днє 22. — 27. і 29. і 30. цвітня і 1. мая. — Лютовиска днє 18. і 19. марця. — Устрики до пішні днє 21. — 23. марця. — Балгород днє 26. — 28. марця. — Ліско днє 29. і 30. марця і 1. цвітня. — Сянок днє 2, 3, і 17. — 20. і 22. — 24. цвітня. — Риманів днє 26, 27, і 20. і 30. цвітня. — Кророно днє 1. — 4. і 6. — 11. мая. — Старий Самбір днє 18. — 23. марця. — Турка днє 26. — 30. марця і 1. — 3. цвітня. — Самбір днє 1. — 20. і 22. — 26. цвітня. — Дрогобич днє 27, 29. і 30. цвітня і 1. — 4. і 6. — 11. мая. — Рава днє 18. — 23. і 26. — 30. марця. — Янів днє 1. — 3. цвітня. — Городок днє 17. — 20. і 22. і 23. цвітня. — Судова Вєшня днє 24. — 27. цвітня. — Мостиска днє 29. і 30. цвітня і 1. — 4. мая. — Комарно днє 17. — 20. цвітня. — Рудки днє 22. — 25. цвітня. — Яворів днє 23. — 30. цвітня і 1. мая. — Краковец днє 3, 4, 6, і 7. мая. — Ніско днє 18. — 23. — 26. і 27. марця. — Сєчєва днє 29. і 30. марця і 1. — 3. цвітня. — Ярослав днє 17. — 20. і 22. — 26. цвітня. — Ланькут днє 29. і 30. цвітня і 1. — 4. мая. — Лежайск днє 6. — 11. мая. — Цішанів днє 23. — 27. цвітня. — Любачів днє 29. і 30. цвітня і 1. — 4. мая. — Переворск днє 6. — 10. мая.

— **З краківської судової салі.** Вєра розпочав ся в Кракові перед присяжними судьями процес о напад на п. Геца, властителя бровару в Окоцімі, який довершено днє 3. падолїста м. р. Яко обжаловачі стають: Теофіл Сікора, 19-літний ученик VII. кл. гімназ. в Тарнові; Антін Кєндзьор, 22-літний народний учитель; Йосиф Чижєк, 19-літний народний учитель; Станислав Стилїньскій, 21-літний практикант в ноживничім заведеню свого швагра Дудзьєского в Тарнові і укїячений кандадат учит. семинарії. Перші два обжаловані о намірене убійство і о тяжке ушкодження тїла інспектора бровару в Окоцімі, Наржаньского, а Чижєк і Стилїньскій о співучасть в тих злочинах. Акт обжалованя закидує Сікорі, що він ще в 1898 р. втягнув прочих трех обжалованих в якесь «народове» тайне товариство, та вислав Чижєка до Геца в цілі стягненя «народового» податку. Однак тоді справа скінчилась на заяві Геца, що він ніякого «народового ржонду» не знає і грошей не дасть. В червни 1900 р. представив знов Сікора підчас проходів по Тарнові цілий плян нападу на Геца, щоби (як представляє акт обжалованя) витягнути гроші на власні потреби. Днє 2. падолїста 1900 р. мав відбути ся товариський зїзд бувших учеників учительскої семинарії, устроєний заходами Стилїньского. На сей зїзд завїзав Сікора осібним письмом Кєндзьора і Чижєка, а коли они прибули до Тарнова, заявив їм, що другої днєни виберуть ся до Геца. Переночували у Стилїньского, пішли Сікора, Кєндзьор і Чижєк о 4. годинї рано пішки до Богуміловіц, тут всіли на залізницю і поїхали до Окоціма. Умовили ся, що Сікора і Кєндзьор підуть до Геца, а Чижєк ждати-ме на них в броваровій реставрації. Колиб Гец не дав грошей, то Кєндзьор з револьвером в руці мав его пильнувати так довго, доки Сікора і Чижєк не всіують утечи, а опісля застріляти. Напад, як звісно, не удав ся, Кєндзьора придержано, а Сікора утїкаючи, пострілив Наржаньского. Вправді удадо ся Сікорі і Чижєкови втечи до Тарнова, але зараз другого днє їх арештовано.

В часі дводневої розправи переслухано обжалованих; они признали ся, що належали до тайного товариства, яке мало на цілі піднести Польщу з унадку через піднесєне торговлі і промислу. Дальших цілий товариства не хочуть обжаловані викрити.

— **Аматорске представлєне** відбудє ся в великій салі театральной в Станиславові в неділю днє 3. марця с. р. заходом «Міщаньскої Читальні» в Коломиї. Відиграють «Ніч під Вєфлєвом» або Кончина Ірода« біблійну драму зі сцїнами в 5. діях К. Кучурака. Початок о 7. год. вечером.

— **Чума.** З Бомбаю доносять, що там в остатних днях около 400 осіб померло на чуму. — В Капшаті занедужало доси 31 осіб, з того померло 6.

— **Американська «качка».** Новойорскі часописи доносять, що Едісон винайшов новє жєрєло сьвітла, тепла і сили, а сей винахід доведе в техніці до цілковитого перевороту. Акумулятор,

який буде громадити в собі енергію сьвітла і тепла, має бути дуже простий і дешєвий і легко дасть ся примінити в фабриках, на залізницях, кораблях і т. д.

— **Розрухи сїльского населєня в Італії,** з причини недостатку хлїба і зарібку прибрали так широкі розміри, що аж військо мусіло привертати спокій. При тім увязнено кільканайцять осіб, але прочі кинули ся на вєзницю і увільнили замкнєних. В богато громадах роздавано убогим поживу прислану з державних маґазинів.

— **З Фінляндії** доносять о демонстраціях, які відбули ся в Гельсінґфорсі днє 18. с. м. з причини царского манїфєсту до фінляндского сенату. На одній з улиц вивішено велїчезне сукно з іменами тих сенаторів, котрі голосували за проклямованє манїфєсту. Вечером з вікон Фінляндців вивішено чорні заслони і погашено сьвітло в хагах. Перед памятником царя Александра II. депутация фінляндских жінок зложила чорну шарфу. Групи молодїжи входили до склепів і змушували російских купців гасити сьвітло. Иньші групи уряджували котячу музику під вікнами сенаторів, котрим вислали тажкотріотичним єюзом». Віцепрезидентам сенату доручено адресу з підписами 850 жінок, з протєстом протів висланя актів фінляндского державного секретаряту до Петербурга. На розказ секретаря Пльзового висилку тих актів дійсно здержано.

— **Напад Бурів на поїзд.** Нездавню донесли телеґрами, що Бурї напали на поїзд, яким мав їхати ген. Кітшенєр, і висадили поїзд у воздух. Нині наспіли більшї вїсті про сей напад, а ілюструють они спосіб воїюваня Бурів. Ген. Кітшенєр мав переїздити з Де Ар до Преторії. Бурї зробили засідку і підмінували шини. На їх нещастє Кітшенєр з боязни перед нападом вислав вєдєр льокомотиву, опісля тягаровий поїзд, і тоді аж особовий поїзд, на яким сам їхав. В пів години мав виїхати панцарний поїзд з залогою, для оборони вожда в случаю нападу. Такий розклад їзди перебив Бурам їх пляни. Не знали, де властиво їде Кітшенєр, чи на льокомотиві, чи на тягаровім, чи на особовім поїзді. Під мінована льокомотива вилєтіла у воздух, а їдучі за нею оба поїзди станули. Бурї кинули ся рабувати, але незабаром надїхав панцарний поїзд і розїгнав напасників.

— **Японський театр** богато ріжнить ся від театрів європейских. Представлєня ограничають ся до фантастичних твєрів, часом дуже дотєпних, але писаних без звязи. Представлєнє починає ся о 10. год. рано, а кінчить ся о 8. год. вечером, без перерви. Публика сидить цілий час на землі; одні слухають, иньші бесїдують гуртками, в полуднє обїдають, а тимчасом на сцені виступають актори босі і обдерті; в жіночих ролях не виступають акторки, лишє актори перебрані за жєнщини.

— **Крадіж нот.** В карнім суді в Медіолані покінчив ся оноді процес прогив кількох осіб, обжалованих за крадіж оперових партитур в видавничім заведеню Зонзонїя. Зонзонїй купував на власність композиції славных музиків і видавав їх власним накладом. Тимчасом завідатель его заведеня, капельмайстер Артур Піранї, за посередничтвом слуги Смаджіого, шєвця Маґноніого і его жєни продавав партитури ще непечатані ріжним театрам і музичним товариствам. Обжалованих крім Смаджіого засуджено на вєзницю, а іменню: Піранїого і Маґноніого на 3 лїт і 4 місяці, а жєну Маґноніого на рік і 3 місяці.

— **Впр. Отцїз духовних,** котрі до оєяженя ціли дяківскої льотерії значнійшим закупом льосів з скарбони церковної не причинили ся, просимо о щєдрї датки з тижже скарбон для ціли льотерійної. Датки ласкаві з зазначєнем: для ціли дяківскої льотерії, просимо прислати під звичайною адресою: Дирекция Народної Торговлі у Львові. — о. Д. Танякєвич.

— **Дрібні вїсті.** На шляху Долина-Вїгода здержано рух поїздів задля снїжних заметїль. — Намісництво надало три стипєндії з наукового фонду для рускої молодїжи в квоті 210 К. слухачови III р. прав А. Плаєкачови і слухачам II р. філософії Т. Примакови і М. Мєльникови. — В Мушинї увязнено Антона Журка секретаря «Рільничого Кружка» за сирновєренє 11.000 корон з каси «Кружка». — Росийська цензура заборонила ілюстрованим варшавским часописам помістити фотографії обжалованих о напад на п. Геца. — Касацийний трибунал затвердив вїрок коломиїского суду, яким засуджує ся убійника Льва Турчаньского на кару смерті.

— **Гумористичний кутик.**

Хитрець.

— Приходіть до нас нині на обід — запрошує начальник бесплатного практиканта.

— Звинїть ласкаво, пане начальнику, — що не можу прийняти ваших запросин на нині, бо вже ваша добродїйка зволяла мене запросити. Але завтра служу пану начальникови з цілою охотою...

